

[Arne Bjerregaard]

CD udtalte, at der mangler konsekvensberegninger osv. Ja men det er jo lige netop det, vi beder ministeren om at finde frem til: hvad er konsekvenserne – selvfølgelig både de økonomiske og de administrative konsekvenser – af et sådant forslag?

Jeg er da glad for, at hr. Ole Olsen nu siger, at det system, vi har, og uviljen til at ændre ved systemet kan tvinge SF til at gå ind for vort forslag. Jeg håber, vi er nået så langt, at SF nu vil gå ind for det.

Kommunisterne siger, at vi vender tingene på hovedet – nå ja, om det står på hovedet eller ej, det afhænger jo af, hvilken synsvinkel man ser tingene fra, så dertil kan jeg jo ikke have mange bemærkninger.

Hr. Bernhard Baunsgaards bemærkninger kendte jeg på forhånd, at det er til fordel for de høje indtægter. Ja men de lave indtægter får det jo overhovedet ingen virkning på, hverken positivt eller negativt. De helt høje indtægter får heller ikke nogen fidus ud af det, det er kun mellemindtægterne. Ja, hvis man tjener en million, så er det højst 131.000 kr., man kan få en lavere beskatning af. Hvad betyder det? Det er mellemindkomsterne, det kommer til at betyde noget for, og det er de steder, hvor man gerne vil have en valgmulighed, om man nu kunne intensivere arbejdet for den ene part, fordi man ønskede at tage vare på den opvoksende slægt. Det er denne gruppe, som man vil tilgodese, og det er altså ikke rigmænd, man kommer til at tilgodese. Men det, hr. Bernhard Baunsgaard vil tilgodese, det er dem, der kan sige: vi tager kun trekvart arbejdstid, og så kan vi udnytte skattesystemet. Det er hr. Bernhard Baunsgaards retfærdighedstanke på det skattemæssige område, medens den, der vil slide og slæbe for, at familien selv kan tage vare på sine børn, er én, som virkelig ikke skal have noget, det er én, som uddrager sig beskatning. Jeg synes, det modsatte må være tilfældet.

Jeg skal give hr. Flygaard ret i, at fik vi en ren proportionalbeskatning, så var alle problemer løst også med hensyn til dette. Så kunne vi godt trække dette forslag tilbage, det erkender jeg.

Jeg tænkte nok, at hr. Waldorff ville sige, at vi ikke ønsker ligestilling. Ja men det er jo netop det, jeg prøvede at sige til hr. Waldorff; vi ønsker ligestilling, vi ønsker den frihed, som hr. Waldorff og andre på denne

fløj gang på gang prøver at fremme. Vi ønsker frihed til at vælge arbejde, indtægtsfordeling osv. Det er det, vi prøver at foreslå, og så siger man, at det er mod ligestilling, ligeret, og at det er uretfærdigt. Det er lige det stik modsatte. Men vel, jeg erkender, at gamle, konservative holdninger er vanskelige at udrydde, også i dette ting.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kan lige gentage, hvad det var, jeg sagde før: indtil en indkomst for en familie med kun én indtægt på op til 100.000–110.000 kr. er der ingen virkning af hr. Arne Bjerregaards forslag. Derefter stiger virkningen, og den maksimale effekt nås formentlig omkring 180.000–185.000 kr.; den er på 10.000 kr., og den gælder helt til tops. Derfor er det en virkning, der gavner de store indtægter.

Jeg vil gerne sige her, at jeg ikke tror, det er højnende, at vi går ind i en sådan polemik. Kumbel har øjensynligt grukket forgæves, da han sagde:

»En særlig form for polemik består i det probate trick at dutte folk en mening på, hvis vanvid alle kan forstå.«

Hvis hr. Arne Bjerregaard vil diskutere det her, så kan han bestride det og vise, at jeg tager fejl i mine udregninger, men ikke prøve på at dutte mig andre ord på eller andre meninger på end dem, jeg har sagt.

Så vidt jeg kan forstå hr. Arne Bjerregaard, så er det, man ønsker fra kristeligt folkeparti, at føre en bestemt familiepolitik, hvor man, som man siger, af hensyn til den opvoksende ungdom, den nye generation vil give bedre muligheder end i dag for, at konen – det er vist, så vidt jeg forstår, udelukkende konen, man tænker på – bliver hjemme og passer børnene. Det er da et standpunkt at have, men så var det måske en idé, at man koncentrerede sig om familiepolitik og gav særlig støtte til de familier og ikke prøvede på at blande skattepolitikken ind i det. Vi har jo desværre ingen ordentlig dansk familiepolitik. På det område har vi jo nærmest et stenalderstandpunkt sammenlignet med så mange andre lande i Europa. Det ville da være udmærket, om vi virkelig for alvor tog op, om vi dog ikke skulle have en familiepolitik her, så kan hver jo have sit standpunkt.